

John Nelson Darby

Vrij!

Bevrijding van de macht van de zonde

'Zo is dan nu geen veroordeling voor hen die in Christus Jezus zijn.'

Romeinen 8:1

Ik ellendig mens

'God zij echter dank door Jezus Christus onze Heer!' (Rom. 7:25). Deze uitroep en die van Romeinen 8:1, dat er geen veroordeling is voor hen die in Christus Jezus zijn, is het antwoord op de klacht: *'Ik ellendig mens, wie zal mij verlossen uit dit lichaam van de dood?'* (Rom. 7:24). Die klacht is afkomstig van iemand die lijdt onder de slavernij van de zonde. Bij hem is het verlangen naar heiligheid aanwezig, maar hij ziet zijn zonden in het licht van Gods wet en slaagt niet erin zich te ontdoen van de macht van de zonde. Zo iemand zucht onder de druk van zijn ervaringen, niet alleen vanwege de vreselijke schuld van de zonde, maar ook vanwege het juk waaronder hij gebukt gaat. Hij is zo in het nauw gebracht dat hij vurig verlangt naar bevrijding.

Niet iedereen ervaart dit zo. Vele mensen gaan voorbij aan het feit dat de zonde zich aan hen hecht en hen van God scheidt. Zij beseffen misschien wel dat zij met God te maken hebben en ontkennen niet dat er een rekening met Hem te vereffenen is. Maar de oplossing van dit probleem stellen zij uit tot later, tot de dag van het oordeel. Zij doen dit, omdat zij *nu* niet met de Rechter te maken willen hebben. Zij stellen de kwestie van hun aanneming of verwerping uit. Zij stellen zich misschien tevreden met de gedachte dat God goed is. Maar zolang het geweten niet wordt geraakt, is het een armzalig geluk, een vreugde die opdroogt

zoals de dauw in de morgen. Er is een ander, dieper werk nodig om iemand echt van de verlossing te laten genieten.

Als de Geest van God in iemand werkt, merkt hij dat God kennis neemt van zijn *huidige* toestand. Zijn geweten moet het oordeel accepteren dat God velst. Dit onveranderlijke oordeel geldt voor iedereen, wie hij ook is. Anderen kunnen dit verschijnen voor de rechterstoel tot later uitstellen, maar voor de betreffende persoon is het alsof die dag al is aangebroken. Die dag is inderdaad niets anders dan de openbaring van de toestand van de ziel in het rechtvaardige oordeel van God. Zo iemand ziet dat nu al in. Hij ziet de zonden voor zich die hij heeft begaan. Hij voelt zich schuldig en weet dat God de zonde niet kan verdragen. Hij neemt het op voor God *tegen* zichzelf. Zoals Petrus zei tegen de Heer: '*Ga uit van mij, want ik ben een zondig mens, Heer*' (Luc. 5:8).

Zijn ervaringen worden hoe langer hoe triester: hoewel hij van de zonde verlost wil worden, ervaart hij dat de zonde krachtig *werkzaam* is in hem. Aan de ene kant ziet hij God, die de zonde niet kan tolereren; aan de andere kant is daar de zonde in hem. Hij probeert zich ervan te ontdoen en wil het punt bereiken dat hij zich voor God kan stellen. Maar dit is een strijd die hij verliest. Het is onmogelijk jezelf te ontdoen van de afschuwelijke zondemacht, die je van God scheidt. Je wordt ontevreden over jezelf. Nog erger, je ontdekt ten slotte dat je *zelf* helemaal zondig bent. Want je bent wat je liefhebt, en wat je wilt doen. Heb je het geld lief, dan ben je een vrek; is het macht, dan ben je eerezuchtig. De vrucht van de boom is slecht, doordat de boom *zelf* niet deugt. Er is strijd om zichzelf van de zonde te verlossen, maar de pogingen zijn vruchteloos. Ik breng in praktijk wat ik haat, en ik zie in mijzelf een wet die mij tot een gevangene maakt van de wet van de zonde. Het hart zucht: 'Wie zal mij verlossen'. Ik ben krachteloos en alle hulp die ik bij God zoek, verandert deze wet van de zonde en van de dood *in* ons niet. Uit onszelf zijn we op die manier niet in staat in Gods tegenwoordigheid te verschijnen.

De mens in Romeinen 7 moet ten slotte naar een Ander kijken, en niet meer naar zichzelf. Hij zegt dan ook: 'Wie zal mij verlossen'. Hij is tot de ontdekking gekomen dat alles wat van hemzelf is – van de eerste Adam –, van geen nut is. Hij heeft de tweede Adam nodig, d.i. Christus. Hij heeft een vernederende ontdekking gedaan. Hij begrijpt dat alles wat hij is, slecht is. De boom zelf is slecht en daardoor brengt hij slechte vruchten voort. Hij weet nu dat de gedachten van de mens te allen tijde alleen boos zijn, en dat er maar één redmiddel is: de totale ondergang. Hij erkent zelf het oordeel over de oude mens, namelijk *de doodstraf*. Dat is het gerechtelijke einde van de oude natuur, waarin wij voor God niet kunnen bestaan. Het is het goddelijke oordeel: de dood, het loon van de zonde. Maar het is ook de

triomf van de genade. Het toont op een bijzondere manier dat het oordeel van de dood moest worden uitgeoefend over de zonde, die God niet kon verdragen en waarvoor Christus is gestorven.

Maar dan?

Want de mens is dood in zonden en misdaden. De wet maakte die toestand nog erger, want zij deed de zonde *toenemen*. Onze opstandige natuur heeft tot het uiterste haar ware aard getoond ten opzichte van God. Hoe meer God Zichzelf openbaarde, des te meer de mens zich tegen Hem heeft verzet. Levend onder de wet, heeft hij de wet geschonden. Toen Christus kwam, heeft hij Hem verworpen; want men zei: '*Dat is de erfgenaam, laten wij Hem doden*'. Toen is het definitieve oordeel over de eerste Adam uitgesproken. Er is niets goeds te verwachten van de natuurlijke mens. God stelt hiervoor een *nieuwe* mens in de plaats, dat vinden we in het evangelie. In plaats van de mens aan zijn droevige lot over te laten, heeft God in Zijn goedheid gewerkt en Zijn macht getoond in de verlossing. Daaraan hadden wij behoefte. Wij waren zonder kracht, maar God is tot ons gekomen in macht. Om ons te *helpen*? Nee, om ons te *verlossen*. Hoe zou je een natuur kunnen verbeteren, die alleen maar zonde en vijandschap is tegen God? Zolang iemand de illusie heeft dat hij bij God hulp kan zoeken om zichzelf te verbeteren of te rechtvaardigen, heeft hij de echte oplossing nog niet gevonden. Dat is niet het middel om verlost te worden. Velen zouden meer kracht willen hebben, geestelijke kracht. Maar hoe kun je die krijgen? Dat is juist het probleem: in onszelf is die niet te vinden! Hoe kunnen wij dan proberen die kracht te laten toenemen?

Het evangelie is echter *Gods kracht* tot behoudenis, omdat hierin Gods gerechtigheid wordt geopenbaard op grond van geloof tot geloof (Rom. 1:16-17). Let wel: de *gerechtigheid* van God wordt hierin geopenbaard! Gods *kracht* is het ook; maar dit is het gevolg van de openbaring van Zijn *gerechtigheid*. Zo is het evangelie werkelijk Gods kracht tot behoudenis. Hoe kan God de zondaar aannemen? Niet op grond van zijn eigen verdiensten, maar door die van *Christus*. Christus is naar de wereld gekomen en Hij heeft Gods genade volmaakt geopenbaard. Deze genade is méér dan overvloedig. Maar ten opzichte van wie? Een arme overspelige vrouw, een moordenaar op het kruis, dus zondaars. Christus is gekomen voor mensen die geen hoop hadden om zichzelf te kunnen verlossen. Vermoeidheid, tegenspraak, verlatenheid, verraad, de toorn van God, niets heeft de loop van de goddelijke liefde kunnen weerhouden. Het motief voor alles wat de Heer Jezus heeft gedaan, was *liefde* te midden van kwaad, liefde geopenbaard

in Hemzelf. Het gevolg van deze openbaring is in eerste plaats dat ons geweten ontwaakt; daarna volgt de verlossing.

De aandacht verleggen

Want hoe zou je genoeg kunnen nemen met zonde, als je de Heer Jezus kent? De aandacht wordt gevestigd op *Hem*. Wat een ontdekking! Dat is wat de apostel hier zegt, als hij ziet op Christus. Hij is gekomen *'in een gedaante gelijk aan het vlees van de zonde en voor de zonde'* (Rom. 8:3). Wat een plaats was dat voor de Zoon van God, de Gezondene van de Vader! Hier zie ik wat de zonde is in het oog van God. Christus is op aarde gekomen in een gedaante gelijk aan het vlees van de zonde, waarin Hij niet alleen *onze zonden*, maar ook *de zonde* op Zich wilde nemen. Hij is tot zonde *gemaakt*, toen Hij is gekruisigd. De kwestie van de zonde is voor ons geregeld tussen God en Christus. *Christus* is gestorven. Hij heeft het leven afgelegd, waaraan de zonde was verbonden, opdat Hij die zou dragen. Hij was persoonlijk zonder zonde. *'Want wat Zijn dood betreft, is Hij voor de zonde eens voor altijd gestorven'* (Rom. 6:10). Hij heeft voorgoed een einde gemaakt aan de zonde in het vlees.

Op het kruis zie ik Christus. De genade heeft Hem gebracht daar waar de zonde mij moest brengen, om de zonde teniet te doen door de offerande van Zichzelf. Hij heeft dit leven afgelegd, waaraan de zonde zich had gehecht. Dat is veel meer dan wanneer ik de hele wet had gehouden, want de wet eiste niet dat de Zoon van God Zijn leven zou geven voor zondaars. Christus *heeft* het gedaan, en dat is iets dat vreemd is aan de wet. Paulus begreep dat. Hoewel de apostel onberispelijk was wat de wet betreft, wilde hij niets meer weten van zijn *eigen* gerechtigheid. De wet eiste geen gehoorzaamheid tot in de dood, zij eiste gehoorzaamheid om te *leven*. Maar Christus heeft God verheerlijkt op aarde in *alle* dingen. Hij heeft Zichzelf onderworpen aan alles, zelfs aan de dood. God heeft Hem daarom ook in gerechtigheid geplaatst aan Zijn rechterhand in de *hemel*. Dat is de gerechtigheid van God, de volmaakte en volbrachte gerechtigheid. Christus, de laatste Adam, is nu in de heerlijkheid van God. Ik weet even zeker dat de tweede Mens Zich in de heerlijkheid van God bevindt, als ik ervan overtuigd ben dat de eerste mens uit de hof van Eden verjaagd is. Voortaan zie ik ook de verlost mens voor Gods aangezicht geplaatst door het volbrachte werk van de verlossing. De gerechtigheid van God is daarin geopenbaard.

Op eigen kracht?

Wilt u vanuit uzelf proberen de gerechtigheid van God te volbrengen? Dat is onmogelijk. Maar de wet erkent dat *Christus* haar heeft volbracht, en wel zo volledig dat Hij nu al de beloning ervoor heeft ontvangen. Stefanus heeft Hem zo gezien in de laatste ogenblikken van zijn leven. Voordat het evangelie werd verkondigd, en ook *opdat* het verkondigd zou kunnen worden, is aan de gerechtigheid van God voldaan en heeft de Zoon van God Zijn plaats ingenomen aan Gods rechterhand. Als iemand dat begrijpt, is er geen strijd meer. De gerechtigheid van God wordt aan hem getoond als een *volbrachte* gerechtigheid. Hij gelooft dat en geniet van de vrede door het bloed van het kruis van Christus.

Dat is de bediening van de gerechtigheid, de bediening van de Heilige Geest. Christus is immers opgevaren naar de hemel en heeft de Heilige Geest naar deze aarde gezonden. Ik ontvang het leven en ik ontvang de Heilige Geest. Ik heb kracht ontvangen, kracht die berust op een gerechtigheid die *niet* door eigen kracht is bewerkt. Het nieuwe leven heeft de levenskracht van God, omdat de gerechtigheid van God ons deel is; en deze kracht wordt geopenbaard tot aan en in onze eigen opstanding (Rom. 8:11). De Heilige Geest woont in de gelovige, Hij is het onderpand van de erfenis. Maar er staat nergens dat Hij het onderpand is van de liefde van God, want die liefde *is* reeds in onze harten uitgestort door de Heilige Geest die ons gegeven is.

Ik kan de volle omvang niet bevatten van wat ik zeg, maar ik (er)ken gewoon de waarheid ervan. Ik ben om zo te zeggen in een *oneindige* zegen binnengebracht en ik kan die niet meten. Maar omdat ik die niet kan meten, weet ik dat ik daar ben gebracht. Ik ben in Christus, en ik ben gerechtigheid van God geworden. Ik heb volmaakte vrede met God. Maar als ik niet oplet, zal ik falen. Maar kan ik Gods liefde daarvan beschuldigen? De liefde kan het juk van de zonde niet verdragen. Het is een juk waarvan ik bevrijd ben, om voortaan te wandelen naar de Geest. Er staat niet: 'om rechtvaardig te wandelen' (hoewel dit vanzelf spreekt), maar om te wandelen door de Geest. Dat is ware vrijheid. Mijn nieuwe natuur heeft de dingen lief die God liefheeft.

Wat mijn sterfelijke lichaam betreft, verwacht ik de levendmaking ervan bij de komst van de Heer. Paulus omschrijft de praktische gevolgen van die zekerheid in 2 Korintiërs 5:4 als volgt: '*Wij die in deze tent zijn, zuchten bezwaard, omdat wij niet ontkleed maar overkleed willen worden, opdat het sterfelijke door het leven verslonden wordt*'. Paulus zag deze levenskracht in Christus. Dat is de blijde zekerheid van dit leven. De gelovige erkent alleen het nieuwe leven door de

Geest. De grondslag waarop alles berust is het evangelie. Want dat is Gods kracht tot behoudenis voor ieder die gelooft, omdat de gerechtigheid van God erin wordt geopenbaard.

Eigen onmacht erkennen

Kent u, beste lezer, deze verlossing, deze bevrijding in haar volle omvang? Ik herhaal: U moet beginnen met uw onmacht te erkennen. Zolang u strijdt tegen de zonde en bij God hulp zoekt, bent u nog niet tot de ontdekking gekomen dat er in uzelf *niets* goed woont. God kan het *kwade* niet helpen. U moet eerst erkennen wat u voor Hem bent, en dat alles wat u bent geoordeeld en veroordeeld is op het kruis. De mens heeft moeite te erkennen dat hij totaal geruineerd, krachteloos en goddeloos is. Dood en veroordeling zijn over ons uitgesproken. Christus heeft dit oordeel echter gedragen en Hij heeft voor altijd afgerekend met de zondemacht, waarvan wij ons niet konden ontdoen. De tweede Mens in de hemel is nu mijn deel, zoals de eerste mens mijn verlorenheid was op aarde. U kent uzelf nog niet. U wilt beter worden en tevreden zijn over uzelf? Maar u moet voorgoed óntevreden zijn over uzelf, om plaats te maken voor het goede dat van God komt. Natuurlijk gaat het niet om uw eigengerechtigheid, maar om de gerechtigheid van *God*. Zolang u deze niet bezit, bent u niet verlost. En waar kan ik die anders vinden dan in Christus? In Hem vind ik ware vrijheid, geestelijk en volkomen, voor Gods aangezicht en tegenover de vijand.

Ik zou willen dat iedereen die dit leest, hiervan doordrongen is. Alleen in de tegenwoordigheid van *God* kan men de zonde oordelen. God is licht, en alleen in Zijn licht zie ik wat ik niet kan zien buiten Zijn tegenwoordigheid. Hij alleen kan dit werk volbrengen en ons definitief laten oordelen wat wij voor Hem zijn, en wat de zonde is. Dan zullen wij ook de liefde begrijpen, die de Heer Jezus bewoog om voor ons tot zonde te worden gemaakt.

Oude Sporen 2019

